

Metró

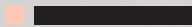
Fantomemlékeim vannak. Nagyapáéknak volt egy garzonjuk Szentendrén, úgy egy kilométerre az óvárostól. Minden nyáron oda mentünk nyaralni. Besétáltunk a központba, a régi házak közé, imádtam a macskakövet. Rengeteg fagyit ettem, és akkor voltam a legönállóbb, amikor úgy sétálhattam a gáton, hogy nem fogta senki a kezem. Ritkán Pestre is bementünk, rokonokhoz. Metróztunk is egyszer. Ekkor történt, hogy kiszabadítottam magam anyám kezéből, és beugrottam a sínek közé. Jó volt ott lent sétálni. Apám és anyám sem volt ideges, annyit mondtak, hogy ha jön a vonat, jöjjen ki. A közelebbi alagútrészbe kicsit be is néztem, aztán amikor láttam, hogy amarról jön, igyekeztem visszamászni a lábak közé. Elsőre nem ment, egyre közelebb jött a két lámpa, de lassan, anya és apa pedig kiemeltek. Nem történt semmi. Azóta sem járok sűrűbben a fővárosba. Néha metróznom is kell, egyedül a rengeteg ember közt. Már tudom, hogy ez így nem történhetett meg, a vágány túl mély, ott a nagyfeszültség, anyámék nem ilyenek. Pedig emlékszem, milyen volt az alagút, a vonat lámpáira is, a megállóra, egy-két pislákoló neonra, és hogy milyen volt ott lent, azt is pontosan tudom. Egyszer valahogy megnézném újra, éjszaka, amikor nem jár, vagy ha üzemzavar van. Nagyapáék hat éve eladták a nyaralót. Pedig lehet, hogy nincs is ott semmi.

Gedi

Nagyon féltém a Geditől, mert sokkal nagyobb volt nálam. A mi tanyánkon lakott egy alkoholistával, aztán egy télen a Miska bácsi egy cigarettával magára gyújtotta a dunyháját. Utána nagyapának kellett etetnie a Gedit. Én mindig a földút felénél megálltam és aggódtam. Nagyapának a derekáig ért a Gedi, ő azt mondta, a hónaljáig. Nagyapa biztos módszere, hogy megköpködi minden ismeretlen kutya orrát, és akkor nem bántják. Gedi sem bántotta, de engem mindig meredten nézett. Nagyapa szereti az állatokat, nem fél tőlük. Ha kiskutyák vagy kismacskák születnek, mindig egyet hagy, a többit elássa. Ha valamelyik öreg kutyánk szenved, felakasztja. Nagyapa állatorvos akart lenni, csak nem engedték, mert túl sok állatuk volt. Nem tudom, mi lett a Gedivel aztán.

A repülés

A dédipapa temetésén beszélgettem először a halottakkal. Később aztán ez rendszeressé vált. Úgy csináltam, hogy fogtam egy kavicsot, és azzal kopogtattam a szótagokat a sírköveken. Mindig ismeretlenekkel beszéltem, többnyire azokkal, akik a dédipapa vagy születésem előtt meghalt rokonok sírjai körül voltak, szóval egy idő után ismerősökké váltak. Ritkán kószáltam el messzebbre. Mindenfélét kérdeztem tőlük. Ismerték-e a dédipapát, hol laktak a faluban, jó életük volt-e, hogy érzik most magukat. Azt hiszem, sosem válaszoltak, de ez nem érdekelt és nem esett rosszul, úgy gondoltam úgy van ez, mint az Istennel. Nemsokára aztán abbahagytam, lelkiismeret-furdalásom volt, néha oda-odakopogtam egy-egy bocsánatot vagy neharagudjot, aztán ez is elmaradt. Nem kerestük egymást azóta sem. Nem tudnánk mit mondani.

Pál Sándor Attila: Szegeden tanul a Bölcsészkaron, történelem–magyar szakos tanárnak készül. Versei több lapban (*Tiszatáj*, *Műút*, *Prae*, *Új Forrás*, *Híd*) megjelentek már.